

Arrest

nr. 106 539 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 88 454 van 27 september 2012 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er voor burgers in Ingoesjetie geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4,

§ 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nr. 88 454 van 27 september 2012 de ongeloofwaardigheid vast van verzoeksters asielrelaas. In haar tweede en huidige asielaanvraag beperkt verzoekster zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van haar eerste aanvraag en legt ter staving daarvan enkele nieuwe stukken neer.

De documenten die verzoekster in het kader van haar huidige asielaanvraag voorlegt, vermogen echter niet de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Documenten moeten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 88 454 van 27 september 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Het medisch getuigschrift van 18 maart 2013 bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, gevoegd bij het verzoekschrift, doet aan voorgaande geen afbreuk. Uit dit attest blijkt immers niet dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. De loutere stelling van verzoekster dat er in Ingoesjetië nog steeds mensenrechtenschendingen voorkomen en de veiligheidssituatie er niet stabiel is, is niet bij machte voorgaande pertinente conclusie die de commissaris-generaal afleidt uit de uitgebreide en gedetailleerde landeninformatie, die gesteund is op onderzoeksresultaten uitgevoerd door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, te weerleggen.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 88 454 van 27 september 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 mei 2013, verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift en stelt zij dat geen rekening werd gehouden met de nieuwe attesten die zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag indiende aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar de eerste asielaanvraag.

De Raad stelt bij arrest nr. 88 454 van 27 september 2012 de ongeloofwaardigheid vast van het asielrelaas van verzoekende partij.

Voormeld arrest nr. 88 454 stelt het volgende:

“Verzoekster ontkent de bevindingen van de verwerende partij aangaande haar tegenstrijdige verklaringen niet, maar betoogt in eerste instantie dat zij niet dermate zwaarwegend zijn. Zij kan hierin niet worden bijgetreden: het afleggen van eenduidige verklaringen over de redenen waarom een internationaal paspoort niet kan worden voorgelegd, moet de Belgische asielinstanties toelaten na te gaan of het ontbreken van dit document op een aannemelijke manier kan worden verantwoord, dan wel of er redenen zijn om aan te nemen dat de asielzoeker de concrete omstandigheden onder dewelke hij zijn land heeft verlaten niet of niet volledig prijsgeeft, hetgeen op zich dan weer van invloed kan zijn op de beoordeling van de vervolgingsvrees van de betrokkene. Bovendien moet het geheel van motieven in acht worden genomen en blijkt onder meer dat verzoekster ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Verzoekster stelt dan wel dat er een reële kans bestaat dat haar vluchtroute en –wijze mogelijk waren en niet helemaal uitgesloten zodat het voordeel van de twijfel moest worden verleend, maar doet daarmee andermaal geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen ter zake, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat zij onaanvaardbaar weinig informatie heeft over haar vluchtroute én dat haar verklaringen niet te rijmen vallen met de niet betwiste informatie in het administratief dossier over de strenge identiteitscontroles bij binnenkomst in Europa. Het voordeel van de twijfel kan ter zake dan ook niet worden verleend en de bevindingen van de verwerende partij samengenomen, bevestigen het standpunt dat verzoekster de

omstandigheden van haar vertrek uit haar land van herkomst niet op een geloofwaardige wijze heeft uiteengezet.

Voorts kan er niet aan worden voorbijgegaan dat verzoekster ook tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de omstandigheden waarin haar echtgenoot werd ontvoerd, en die zij thans onverlet laat, zodat de conclusie van de verwerende partij dat hierdoor de geloofwaardigheid van het relaas wordt ondermijnd onverminderd overeind blijft.

In zoverre verzoekster deze tegenstrijdigheden wil vergoelijken door te wijzen op de traumatische ervaringen die zij heeft ondergaan, en die een vertekende beleving van de werkelijkheid met zich kunnen brengen, moet worden vastgesteld dat zij dienaangaande geen medisch attest voorlegt dat erop zou kunnen wijzen dat haar mentale gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties."

De documenten voorgelegd door verzoekende partij ter staving van haar huidige asielaanvraag, met name een besluit van de hoofdrechercheur, een attest van de MVD en een kennisgeving van het Openbaar Ministerie, zijn niet van dien aard dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads nr. 88 454 van 27 september 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gezien uit voormeld arrest blijkt dat er van geloofwaardige verklaringen geen sprake is en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht (zie Antwoorddocument tch2008-140w, valse documenten), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij hogervermelde documenten. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekende partij over een uiterst minieme kennis beschikt aangaande de inhoud van het besluit van de hoofdrechercheur en zijn er tegenstrijdigheden opgemerkt tussen de inhoud van dit document en het attest van de MVD, en de verklaringen van verzoekende partij gedaan tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. De kennisgeving van het Openbaar Ministerie betreft louter een korte mededeling over de aanvraag die over de ontvoering van haar man werd ingediend en waarvan een kopie, het besluit van de politie, bij de kennisgeving werd gevoegd. Aangezien dat besluit van de politie niet van die aard is gebleken om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij te herstellen, kan ook deze mededeling de ongeloofwaardigheid niet omkeren. In zoverre verzoekende partij deze tegenstrijdigheden wijt aan de traumatische ervaring die zij heeft opgelopen, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Bovendien biedt dit ook geen verklaring voor de tegenstrijdigheden opgemerkt tussen de inhoud van het document, met name het besluit van de hoofdrechercheur, en het attest van de MVD. Het medisch getuigschrift van 18 maart 2013 bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, gevoegd bij het verzoekschrift, doet aan voorgaande geen afbreuk. Uit dit attest blijkt immers niet dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekende partij haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties.

De overige documenten ter staving van haar asielrelaas kunnen evenmin als een bewijs van de problemen van verzoekende partij worden beschouwd. De kopie van haar huwelijksakte en het duplicaat van de geboorte van haar dochter betreffen louter persoonsgegevens dewelke *in casu* niet ter discussie staan. De overlijdensakte van haar man bevestigt dat hij overleden is, doch geeft niets weer over de omstandigheden van zijn overlijden. In de internetartikelen die verzoekende partij neerlegt, worden noch zij noch haar man vermeld waardoor deze evenmin de beweerde problemen kunnen aantonen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. De loutere stelling van verzoekende partij dat er in Ingoesjetië nog steeds mensenrechtenschendingen voorkomen en de veiligheidssituatie er niet stabiel is, is niet bij machte voorgaande pertinente conclusie die de commissaris-generaal afleidt uit de uitgebreide en gedetailleerde landeninformatie, die gesteund is op onderzoeksresultaten uitgevoerd door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, te weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS